

Nr 186.

Godkänd av första kammaren den 7 maj 1932.

Godkänd av andra kammaren den 7 maj 1932.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående utsträckning av tiden för anmälan om inlösen av skattefrälseräntor jämte i ämnet väckta motioner.

(Statsutskottets utlåtande nr 79.)

Till Konungen.

I en till riksdagen avlåten, den 12 februari 1932 dagtecknad proposition, nr 142, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen besluta, att den genom förordningarna den 11 september 1885 (nr 55) och den 2 juli 1911 (nr 73) bestämda inlösen av skattefrälseräntor må även efter 1932 års utgång äga rum, därest vederbörande ränteägare, som vill begagna sig av denna inlösen, därom i den ordning, förstnämnda författning stadgar, gör anmälan inom utgången av år 1935.

I samband med Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition har riksdagen till behandling förehaft två inom riksdagen väckta, likalydande motioner, I: 28 och II: 47, vari anhållits,

att riksdagen måtte hemställa till Eders Kungl. Maj:t, att förslag skyndsamt framläggas om sådan ändring av gällande bestämmelser rörande inlösning för statsverkets räkning av skattefrälseränta, att rätten att taga initiativ till dylik inlösning utsträcker att gälla jämväl räntegivare, samt att giltighetstiden för nu gällande bestämmelser rörande inlösen av skattefrälseräntor förlänges med ytterligare fem år.

Eders Kungl. Maj:ts förevarande förslag om utsträckning av tiden för anmälan om inlösen av skattefrälseräntor har riksdagen funnit sig böra bifalla. Riksdagen anser sålunda, att med hänsyn till det nuvarande statsfinansiella läget ett förverkligande av tanken på tvångsinlösning av återstående skattefrälseräntor icke kan ifrågakomma och den av kammarkollegium föreslagna, av departementschefen förordade tidsbegränsningen har icke givit riksdagen anledning till erinran.

Vad beträffar det motionsvis framförda yrkandet om hemställan till Eders Kungl. Maj:t, att förslag måtte skyndsamt framläggas om sådan ändring av gällande bestämmelser rörande inlösning för statsverkets räkning av skattefrälseränta, att rätten att taga initiativ till dylik inlösning utsträcker att gälla jämväl räntegivare, har riksdagen funnit skäl föreligga för en undersökning av denna fråga. Riksdagen anser för den skull, att densamma bör så snart ske kan tagas under övervägande av Eders Kungl. Maj:t. Härvid torde ock spørsmålet om förenkling i frälseräntornas utbetalning böra komma under omprövning.

Riksdagen får alltså

dels anmäla, att riksdagen med bifall till Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition och i anledning av ovanberörda motioner, I:28 och II:47 i förevarande del, beslutat, att den genom förordningarna den 11 september 1885 (nr 55) och den 2 juli 1911 (nr 73) bestämda inlösen av skattefrälseräntor må även efter 1932 års utgång äga rum, därest vederbörande ränteägare, som vill begagna sig av denna inlösen, därom i den ordning, förstnämnda författning stadgar, gör anmälan inom utgången av år 1935;

dels ock i anledning av samma motioner, såvitt nu är i fråga, anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte verkställa utredning om sådan ändring av gällande bestämmelser rörande inlösning för statsverkets räkning av skattefrälseränta, att rätten att taga initiativ till dylik inlösning utsträcker att gälla jämväl räntegivare, samt för riksdagen, så snart ske kan, framlägga det förslag, vartill utredningen må föranleda.

Stockholm den 7 maj 1932.

Med undersåtlig vördnad.